

Motion till riksdagen

1989/90:Sk357

av Gullan Lindblad (m)

Avdragsrätten för bilresor i tjänsten

Som riksdagsledamot har jag i det längsta velat tro på den gamla tesen om "svenska folkets urgamla rätt att sig själv beskatta". Att "svenska folket" är detsamma som knappa, hoppande riksdagsmajoriteter har jag som ledamot av ett oppositionsparti och accepterande demokratins spelregler lärt mig att stå ut med. Däremot har jag väldigt svårt att sätta likhetstecken mellan "svenska folket" och riksskatteverket!

"Är det riksdagen eller riksskatteverket som bestämmer?" Den frågan har jag fått många gånger av värmlänningar den senaste tiden, efter beslutet om försämrade reseavdrag. Många i min omgivning är småföretagare, som i början av året naturligtvis ville veta vilken summa de ska betala in nya arbetsgivaravgifter på. Eftersom jag bor i ett glesbygdslän med långa avstånd, är det många arbetstagare som behöver använda bil i tjänsten, och det är naturligtvis lika intressant för dem som för arbetsgivare att veta vilka regler som gäller. Avdrag eller inte avdrag, det var frågan.

Jag trodde mig veta besked. Alldeles säker blev jag, sedan det från skatteförvaltningen i Karlstad till en av mina vänner hade utgått ett besked på blankett RSV 430 utg 1. Utgiven av Riksskatteverket i december 1989. (Det står så på blankettens baksida.)

På beskedet står under rubriken *Kostnad för egen bil i tjänsten* följande:

"Den som använder egen bil i tjänsten får göra ett schablonavdrag på 12 kr per mil, oavsett körsträcka och faktiska kostnader. *Om utbetalda kostnadsersättningar överstiger 12 kr per mil skall den överskjutande ersättningen inte ingå i underlaget för arbetsgivaravgifter.* Däremot skall preliminärskatteavdrag göras på den överskjutande ersättningen." Illa nog tyckte distriktsveterinären i en glesbygdskommun, som ringde mig och talade om att han nu tänkte åka taxi istället. Taxiresorna skulle kosta arbetsgivaren 60 000 kr i månaden extra för veterinärbesök i hans kommun. Att taxi i en annan kommun inte ville köra veterinärer, därför att det luktar ko av dem är en annan pikant historia!

Aldrig kan man lita på någon! Arbetsgivarna som fått beskedet från den lokala skatteförvaltningen i december 1989 har nu fått ett helt annat besked: *Arbetsgivaravgift skall erläggas för hela bilersättningen om denna överstiger 25 kr. milen.* En liten bestraffning således till några värmlandskommuner som beslutat höja ersättningen! Om detta RSV:s beslut har som bekant en

debatt utbrutit, mellan Industriförbundets skatterättslige expert och riksskatteverket. Båda anser sig ha rätt. Därom tvista nu de lärde.

Det kan inte vara rimligt att den avdragsgilla delen av bilersättningen skall beskattas hos arbetsgivaren! Det blir en dyr nota – och en orimlig sådan. Eftersom inkomster som är belagda med arbetsgivaravgift därtill är ATP- och sjukpenninggrundande uppstår en annan pikant situation. En kommunalanställd i en kommun, som betalar högre ersättning, kan plötsligt få en högre sjukpenning än arbetskamraten i en annan kommun, trots att de har samma lön! Är det sådant som kallas löneglidning? De får bestämt ordna ett kafferep till på Haga!

Oberoende av vem som har rätt och oberoende av att innebörden är orimlig så framstår det klart att *riksskatteverket numera anser sig kunna utöva svenska folkets urgamla rätt att sig själv beskatta!*

Vi riksdagsledmöter må klandras för att vi gjort ett dåligt jobb, men så här kan det gå när beslut skall forceras fram i julbrådskan! Beslutet måste snarast rivas upp och bilersättningen återställas till en rimlig kostnadsnivå. Vad än viktigare är: framtida riksdagsbeslut måste formuleras så klart att det är *riksdagen* och inte en byråkratisk myndighet som *fattar beslut*.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen med upphävande av sitt tidigare beslut beslutar att den faktiska kostnaden för bilresor i tjänsten skall vara avdragsgill och inte belastas med arbetsgivaravgift.

Stockholm den 22 januari 1990

Gullan Lindblad (m)

Mot. 1989/90
Sk357